

- змістити акценти у процедурах контролю з оцінки формальних знань на виявлення неформальних знань, що можливо лише внаслідок створення можливостей для «живого» спілкування викладача зі студентами (наприклад, у формі колоквиумів);

- активізувати, а можливо трансформувати систему дистанційного навчання у бік підвищення ефективності її використання для спілкування студента-магістранта з викладачем у режимі індивідуально-консультативної роботи (для чого слід змінити систему організації та мотивації роботи викладача, можливо запровадити модель «викладач-асистент» для поточної роботи зі студентами в межах системи дистанційного навчання).

*А. М. Гриненко, канд. екон. наук, доц.,
кафедра управління персоналом та економіки праці*

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Масштабні зміни і очікування викликані подіями «Помаранчевої революції» в кінці 2004 — на початку 2005 років, а також кризи в Уряді України на починаючи з осені 2005 з невеликими перервами в 2006, 2007 і на початку 2008 років обумовили необхідність посилення фахових знань при реалізації соціальної політики управлінськими кадрами державної служби. Політична амбітність при невисокій, а то і відсутній фаховості чиновників різного рангу, що управляють державою і привела до того, що рішення соціально-політичного характеру приймалися і приймаються без виваженого аналізу і прогнозу, а нерідко і спонтанно при виступах перед електоратом. Недопущення, чи унеможливлення помилок, які дорого коштують державі і її народу, обумовлюють з об'єктивною необхідністю посилити увагу до і теоретичних і прикладних знань соціально-гуманітарного плану при підготовці та перепідготовці управлінських кадрів державної служби.

Тому актуальності набуває проблема визначення напрямів формування морального імперативу в свідомості керівних кадрів державної служби, одним із яких має бути засвоєння комплексу знань з соціальної і гуманітарної політики.

Як відомо, центрами підготовки та перепідготовки таких кадрів виступають Національна Академія державної служби при

Президентів України та її філіали в Одесі, Харкові, Дніпропетровську, Львові. Проте, слід зазначити, що немалою роллю відіграють і центри магістерської підготовки, зокрема при Київському національному економічному університеті, де реалізується Президентська програма «Державна служба» зі спеціалізаціями «Адміністративний менеджмент» і «Економіка».

Тут підвищують кваліфікацію і здобувають ступінь магістра державної служби управлінські кадри середньої ланки, що несуть службу в різних органах державної структури управління.

Рис. 1. Структурна схема дисципліни «Соціальна і гуманітарна політика»

В циклі дисциплін магістерської підготовки державних службовців по одній і другій спеціалізації, магістерської програми «Державна служба» вагоме місце посідає «Соціальна і гуманітарна політика». (Структурну схему цієї дисципліни див. на рис. 1.)

Як видно з рисунку, специфіка цієї дисципліни полягає в тому, що вона має в своїй структурі як суто теоретичний розділ, так і практичний. Останній полягає в формуванні гуманних основ при організації соціального захисту різних категорій громадян суспільства, включаючи різні інститути, механізми та взаємодію самих суб'єктів соціальної і гуманітарної політики.

Зважаючи на специфіку аудиторії, слухачами якої виступають дорослі з життєвим досвідом та переконаннями людини, і опираючись на рекомендації педагогіки навчання дорослих, — андрагогіки, можна сформулювати завдання формування та соціально-гуманітарні аспекти освіти державних службовців.

Завданнями щодо формування соціально-гуманітарних підходів у реалізації функцій держави державною службою полягає в тому, щоб перетворити наявний у суспільстві соціально-культурний досвід у досягнення всіх членів суспільства настільки, наскільки це їм потрібно для повноцінного життя, а також сформувати в людині здатність до збагачення наявного досвіду власним внеском.

Соціально-гуманітарні аспекти освіти державних службовців мають забезпечити їх певними життєвими установками, а саме:

- розуміння суспільних і власних соціальних потреб інтересів та цілей і можливостей їх реалізації на інституціональних заходах;

- розвиток гуманного ставлення, людяності та поваги до інших. Це те ставлення від якого залежать усі людські стосунки. В ідеалі це ставлення повинно виходити з щирого бажання допомогти іншим;

- формування нових навичок різного роду вмінь — соціальних, громадських, організаційних, правових, моральних на основі власного досвіду, що розширює використання можливостей навчання;

- ознайомлення державних службовців, як вже дорослих людей, з цінностями людського досвіду, із спадком знань, великими ідеями, визначними традиціями світу, в якому вони живуть і які пов'язують людей разом;

- державні службовці мають розуміти суспільство та вміти керувати соціальними змінами відповідно до нормативно-правової бази. При демократичному способі життя люди беруть участь у прийнятті рішень, які впливають на суспільний лад і тому державні службовці повинні бути здатними розумно брати в них участь і тим сприяти цивілізаційним параметрам соціально-гуманітарного розвитку України.